

fredsstillende, end de før var. Der er mellem det ærede Medlem fra Æbeltoft og det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) den Forskel, at sidstnævnte ønsker Fradraget sat op til 3,000 Kr., hvorimod Udvalget har foreslaaet at sætte det til 2,500 Kr. Saa vidt jeg kan se, gaar den Beregning, det ærede Medlem fra Æbeltoft anstiller, ud paa, at hvis Stigningen af Ejendommene er 0,1, vil det omtrentlig svare til de nu bestaaende Forhold. Og det vil det mærkværdigt nok ogsaa. Det vil næsten præcist svare til Forholdet for Ejendomme mellem 1 og 12 Tønder Hartkorn, altsaa for de egentlige Gaarde. Paa disse vil en Stigning af 0,1 betyde en Stigning af 162 Mill. Kr., og Skattebeløbet med 2,500 Kr.s Fradrag vilde vokse i Forhold til det nuværende med 184 Millioner. Fradraget vilde blive 25 Mill. Kr. tidligere, det vilde altsaa omtrent komme til at passe. Paa samme Maade med Husene. Men jeg tror rigtignok ikke, at det Skøn vil holde. Jeg er mere tilbøjelig til at tro, at det Skøn, som det ærede Medlem fra Sæby gaar ud fra, at navnlig de smaa Ejendomme er vokset mellem en Sjettedel og en Trediedel, vil slaa til, og saa vil det utvivlsomt komme til at ramme særligt de smaa Ejendomme. Husene har jo nu en Fritagelse i Skyldværdi af over 200 Mill. Kr. Det kommer altsaa an paa at undersøge, om den Tilvækst, de vil faa under Ejendomsskyldvurderingen, er saa stor, at den ikke dækkes ved Forskellen fra det gamle til det nye Fradrag. Det gamle er 200 Millioner, det nye vil med 2,500 Kr.s Fradrag og en Stigning af $\frac{1}{6}$ blive 257 Millioner, og Stigningen vil forøget Skatteskyldværdi af over 30 Mill. Kr. Det er et uheldigt Resultat, og jeg tror, at naar man indretter Loven saadan, at den kun undgaar at ramme de smaa i det allerheldigste Tilfælde, under de allerbeskedneste Forudsætninger, er man ikke paa den sikre Side.

Jeg vilde derfor være tilbøjelig til at anbefale, at man gik til det større Fradrag, de 3,000 Kr., men naturligvis er det Beløb og den enkelte Sum, det der kommer til at dreje sig om, ikke stor nok til, at jeg af den Grund vilde være med til at berede Lovforslaget i dets Helhed Vanskeligheder paa dets Gang igennem Tinget. Men netop fordi Forskellen er saa ringe, og fordi det er et Principspørgsmaal, kan jeg heller ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister skulde være saa overordentlig utilbøjelig til at gaa fra de

2,500 Kr. til de 3,000 Kr. De 3,000 Kr.s Fradrag vil i Virkeligheden først gøre det til noget af Betydning. For de større Ejendomme, dem over 12 Tdr. Hartkorn, spiller det ene og det andet i Virkeligheden i Forhold til Ejendommens Værdi en forsvindende Rolle. Der er kun 2,000 af disse Ejendomme, og naar Fradraget regnes pr. Ejendom, spiller det ikke Spor af Rolle for disse store Ejendomme, om det bliver 5 Millioner eller 6 Millioner, de faar fradraget; de vil rammes lige haardt, hvad enten det bliver det ene eller det andet.

Jeg maa i den Henseende tage Afstand fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), som udtrykkelig betonedede, at han og hans Partifæller kun stemte for det foreliggende Lovforslag under den nuværende Situation, men forbeholdt sig fremtidig at stille anderledes vidtgaende Forslag. For dette Spørgsmaals Vedkommende tror jeg, at vi fra vor Side vil kunne gaa overordentlig langt sammen med det ærede Medlem og hans Partifæller, men der er et Hovedsynspunkt, som han udtrykkeligt drog frem, som jeg bestemte vil tage Afstand fra. Han erklærede, at i Fremtiden vilde hans Parti stille sig saaledes overfor Fradragsbestemmelserne, at de dels vilde forlange det fulde Fradrag for de smaa Ejendomme og mindre Fradrag for de større og dels sætte Fradragsgrænsen betydeligt højere. Jeg tror, det er en overordentlig stor Vildfarelse at tro, at man derved imødekommer en human Tankegang. Det er netop det, som den Retning, ud fra hvis Synspunkt jeg taler i dette Jordspørgsmaal, bestandig opfatter som den store sociale Illusion: at man i Virkeligheden opnaar noget som helst ved disse Fradrag for de smaa Ejendomme. Derfor er jeg for saa vidt glad ved den stedfindende Overgang fra vilkaarlige Fradrag til et regulært Fradrag over hele Linien. Thi det viser sig, at man ved alle praktiske Stigninger pludselig springer over en saadan Grænse og afstedkommer en stor Forskydning, og dernæst viser det sig, at disse Lempelser for de smaa Ejendomme i Virkeligheden kun fører til, at Ejerne paa anden Maade maa betale. De kommer til at sidde dyrere og vanskeligere ved Ejendommene, saa det ikke er dem, der faar Lempelserne, men i Virkeligheden helt andre Mennesker. Den Form for at fordele Støtten fra Samfundet evner Samfundet ikke at gennemføre, de økonomiske Love i Samfundet umuliggør det, og en saadan Fordeling af Fradrage vil i alt